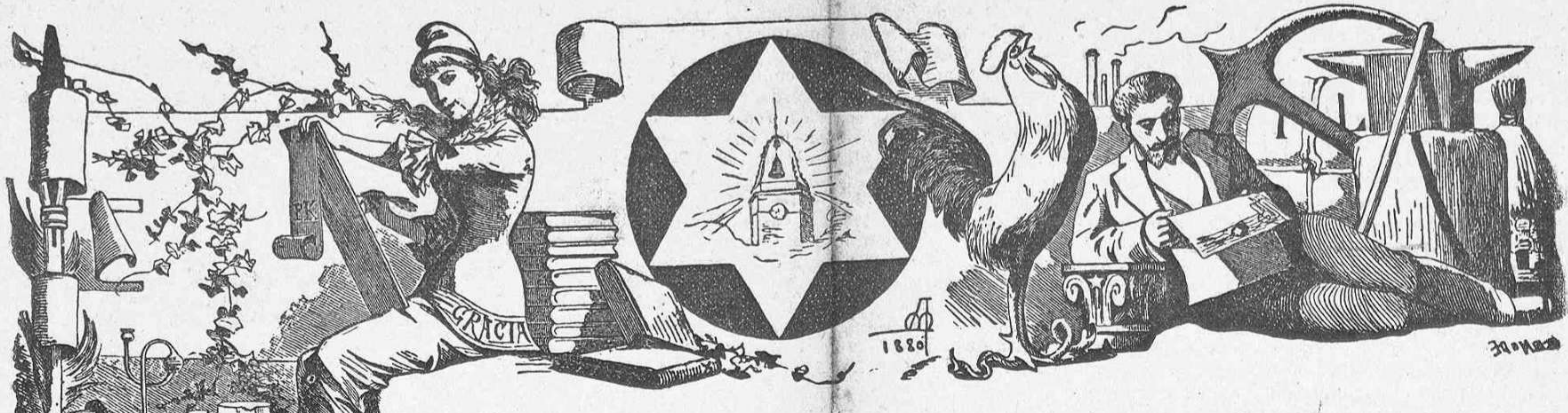

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1.50 Cuba, Puerto-Rico y Estranger, 2.50.

CATALUNYA A LA VANGUARDIA

CATALUNYA ha trobat el desllorador de la política borbònica.

Era molt còmode per las dos pandillas de vidors que desgovernan al país poder dir com deyan:

—Som al candelero y no 'ns ne treu ningú. Tenim la vaca ben

lligada y no la munyeix ningú mes que nosaltres, sempre que 'ns sapiguem entendre per anarnos passant alternativament la munyidora.

El seu càlcul no tenia pero. Amos de tot, del embut de las lleys y de la forsa bruta jay del que s'atrevis a alsarlos el gallo! En lo terreno electoral, si algú tractava de disputarlos la jugada, ab un cop de tupí 'l deixaven cego. En lo terreno de la ley, si algún cándit se decidia a demanar justicia, ne sortia sempre ab las mans al cap. Del terreno de la forsa no cal parlarne: tota tentativa de rebelió era reprimida ab salvatje energia.

¿De quin medi podia valerse, donchs, el poble vexat y oprimit, pera salvar la seva honra, la seva dignitat y 'ls seus interessos, dels que de tal manera han vingut abusant de la seva paciència?

Sols un n'hi havia.

Y aquest medi va sugerirli 'l desastre de las últimas guerras, englutidoras de vidas y milions, y la barra ab que 'ls que havian desapareixer del mapa junt ab las colonias per ells perdudas, s'empenyavan en continuar disfrutant del tiberi del poder, ab la mateixa despreocupació de sempre, com si res hagués passat. Al contrari, lluny de mostrarse arrepenchits y ab fermes propósitos d'esmena, encare li exigiren majors sacrificis. No faltava sino que li diguessen:—Pel treball de haverte fet cornut ¡ala! paga'ns el beure.

Catalunya ha respost:—Fugiume del davant, homes cínichs y descastats: per vosaltres no tinch un quarto. Y tal com ho ha dit ho ha fet.

Tota aquesta campanya de la resistencia passiva al pago de las contribucions, té una trascendencia altamente moralisadora. Filla legitima de un moviment de opinió, no obeeix de moment a cap interés de partit, y no obstant es de un alcans polítich extraordinari.

Racordém sino qu' en los vells temps eran las Cortes, las que negavan los seus subsidis als reys, quan aquests faltavan als seus compromisos ó s'empenyavan en empresas temerarias perjudicials al bé de la nació. Avuy aqueixas Cortes independents quals representants eran responsables davant dels pobles que 'ls nombravan, han passat de moda y ja casi no queda d'ellas ni 'l report. Ara las Cortes no las fa 'l cos electoral: las fan els governs pel seu us y servey. Aixís, donchs, lo qu'ellas, en lo servilisme a que viuben subjectas no poden realisar, ho realisa 'l país directament, sense necessitat d'intermediaris.

Y 'l país li diu a n' al govern:—No hi ha recursos pera tú, porque no 't considero digne de administrarlos;

perque ets un despilfarrador incorregible; porque tot lo que t'hi donat fins ara, sols ha servit per alimentar a una cáfila de ganduls: porque al passar lo fruyt de las mevas suadas per las tevas mans se converteix en aliment de tots els vicis, incentiu de degradació y causa de continuo malestar.

Y contra las exclamacions del govern alegant que aixó es anárquich y subversiu, responen los gremis de Barcelona:

—Estém dintre de la legalitat. Emburga'ns si vols. Aquí t'esperém tranquils y fets en lo nostre dret, convensuts de que un govern que ha de apelar al embarch de tots els contribuyents per allegar los recursos que necessita, es govern a l'aygua. No 't podem veure, y no 'ns has deixat altre medi pera treure't d'entre mitj... ¿vols que t'ho diguem mes clar?

Y aquí está el desllorador de la política borbònica, que ha trobat Catalunya ab admirable perspicacia.

Hora era ja de que 'l poble prengué una part activa en la cosa pública, a lo qual té un dret indiscutible. Ja que no 'l deixan votar a las urnas, ell vota a la seva manera: vota negantse a pagar las contribucions. Els que no pagan y 'ls que simpatizan ab ells, incitantlos a perseverar en aqueixa actitud de resistencia forman una massa formidable de opinió, que cada día va creixent y que—no ho duptin—acabarà al últim per imposarse. ¿No significa aixó un reviscolament del esperit públich y un gran desitj de intervenir en la gobernació del país? No som els republicans els que menos hem de felicitar-nos de aquestas inclinacions.

Y lo pitjor pel govern es que 'ls que li fan la guerra no ofereixen blanco a las sevas iras y enconos. ¡Oh si a lo menos promoguessen un que altre alborot, que li dongués peu per exercir una repressió immediata! ¡Ab quin gust suspensaria las garantías constitucionals, proclamaria l'estat de siti, y ompliria 'l castell de Monjuich de contribuyents morosos!—Ja veuriau, llavoras, si affluixariau la mosca!

Pero es inútil. Los contribuyents pera combatre ni menos han de sortir de casa seva: ab esperar als agents de apremis ne tenen prou. Alguns d'ells fins se disposan a rebre'ls ab música, y a oferirlos una copeta y un puro, porque puguin treballar mes a gust, al trabar los embarchs.

La resistencia passiva al pago dels tributs es una verdadera revolució; pero una revolució *sui generis*, que mes aviat que ab el cor, se fa ab el fetje, de tal manera que 'l triunfo definitiu ha de ser pel que 'l tinga mes gros, y revelarà tenirli el que sápigam donar probas de major tranquilitat.

Los gremis de Barcelona ben imposats de lo que portan entre mans no se separan un punt de aqueixa norma de conducta.

Y 'l seu exemple va trobant imitadors. Valencia ja ha respost. Valladolid se disposa a secundar lo moviment, igual que Zaragoza, y Sevilla, y fins dintre de Madrid s'observan sintomas que farán bonas las seguretats donadas pel representant de aqueix gremis en lo meeting de Tarrassa. Si las Cámaras de Comers y las

Lligas de Productors responen a lo que d'ellas s'espera tan fundadament, lo segon trimestre de la contribució, será l'obstacle en que s'ha d'estrellar alguna cosa mes que un govern: tot un régimen polítich anacrónich, podrit y corromput.

Mes cal obviar un perill: el de que 's dongui al moviment iniciat a Barcelona un carácter exclussivista. Compreném que hi haja qui tracti de approfitar-se'n pera la realisació dels seus somnis, y fins qui suposi que si 'l govern concedís lo concert económich, los gremis desistirían de la seva actitud.

Caldria veure, ans que tot, en que podria consistir una concordia ó inteligencia arbitrada per un govern com el de n Silvela: la quantia dels tributs convinguts que se 'ns exigirian y la inversió que se 'ls hi hauria de donar; porque si 's tracta sols de que Catalunya recaudi y 'l govern continuhi derrotxant, ben poca cosa hauriam guanyat ab lo ditxós concert, desviante en cambi del seu objecte una campanya tan hermosa com la que 's vé sostenint en los actuals moments.

Sempre hem cregut que Catalunya no devia treballar exclussivament per ella, sino també per totas las regions, per tota Espanya. La sort de totas se troba estretament lligada, ja que totas ellas son avuy víctimas dels mateixos abusos, de iguals dilapidacions, de idéntichs desgabells, y 'l esfors concertat de totas es igualment necessari pera remoure 'ls obstacles que s'oposan a la regeneració del país. Aisladas serían venudas; contrapuntadas y divididas, ho serían encare mes fácilment. L'exclussivisme regional portat al actual conflicte económich sería causa de una irremediable disgregació. Pel contribuyent fora un veneno; pel govern despilfarrador un reconstituent.

Estém, donchs, segurs, que succeheixi lo que succeheixi, tant ab concert económich, com sense concert económich, Catalunya farà sempre honor al lloch que ocupa a la vanguardia, en aqueixa gloriosa campanya que té per únic objecte netejar la administració pública espanyola y 'l govern de llarchs de dits y viciosos, de traïdors y de idiotas.

P. K.

LS estudiants de l'Universitat que 's barallen per qüestió de si 'ls uns son d'aquí y 'ls altres de fora: de si 'ls uns parlan en catalá y 'ls altres en castanyola; de si 'ls uns estiman a Catalunya sobre tot y 'ls altres prefereixen a Es-

panya en primer terme, 'm permetré darlos un bon consell:

Procurin emplear lo seu vigor juvenil, la seva inteli-

gencia y la seva passió en coses de major importància que totes aqueixes ximpleries

Observin que mentres ells se barallen, la reacció avança, l'clericalisme s'abat com aucell de presa sobre las conciències independents, y un gran número d'espanyols de las classes proletarias sufren las amarguras de la mes infuca de las explotacions. Y al mateix temps un govern despiadat, viciós, despilfarrador, se burla descaradament de todas las lleys y treballa sens parar per la ruina y la vergonya del país.

Vegin si ab tot aixó no n'hi ha prou perque las classes escolars en las quals se troban els homes del porvenir, se preocupin seriament de todas aquestas cosas relacionadas ab la política, ab la sociología y ab la conciencia, deixant de banda aqueixas insípidas cevas de un regionalisme anacrònic, que posposa l'fondo á la forma, y que sols pot contribuir á perpetuar lo desconcert y la impotencia distrayent á las foras de la juventut del únich objecte digne pel qual deuen exercir: l'progrés y l'bé de la humanitat.

Un episodi de l'entrada de la reyna regent á Madrid, á son retorn de San Sebastián.

Per un dels carrers mes concorreguts, esperava l'pas de la régia comitiva un grupo de donas, y al desfilar per davant d'ellas l'espléndit carruatge en que la regent anava instalada, digueren aquellas:

—¿Y 'ls presoners de Filipinas?... Sentir la policia aquesta pregunta, agombolarse á tota pressa y dispersar al grupo, va ser obra de un instant.

Naturalment: parlar dels presoners de Filipinas á una senyora que acaba de passar l'istiu á San Sebastián no es veritat que constituheix una verdadera imprudencia?

Al pobre *Noticiero* li han esbotzat el marro. Y no perque li hajan trencat uns quants vidres, que aixó se salda fàcilment ab el vidrier, sino perque li han descubert algunas cosetas qu'ell se creya tenir molt amagadas.

Una d'ellas: l'afany de buscar empleos pels seus redactors. (Sistema madrileny que á Barcelona *no cuaja*.)

L'amo del *Noticiero* 'ls paga poch; pero en cambi procura colocalos á las oficinas del Estat ó del Ajuntament, perque se la campin, mal aixó 'ls tingui de costar l'indendencia de criteri.

Sols aixis se comprén el valor de certs elogis y la significació de determinadas censuras contra l'actitut enérgica dels contribuyents barcelonins. Pero al capde-vall, el burgés del *Noticiero* ha fet un mal negoci; perque tot lo que haja pogut estalviar de sous, desde qu' existeix, bé ho ha perdut en nom de Deu ab ben pochos dias en descrédit y en baixas de subscriptors.

Just cástich á un sistema d'explotació propi sols de una premsa servil, la qual no té rahó de ser en la capital de Catalunya! ¡Pobre Sr. Mencheta! Ell sí que pot dir que *les perretes* l'han mossegat.

L'*hermano* Sanz Escartín va prohibir un *meeting* que havia de celebrarse diumenje passat, pera protestar dels mals tractes de que ha sigut objecte Magdalena Dugás, durant la seva estancia á la presó, per no haverse volgut doblegar á las exigencias de las hermanas paulas empenyadas en ferli pendre part en actes de una religió qu'ella no professa.

L'*hermano* Sanz Escartín va declarar que res de lo que suposavan las iniciadoras del *meeting* era cert, y que per lo tant no podia concedir que l'acte tingués efecte.

**

Voldríam saber en quina disposició legal se funda l'Sr. Gobernador per establir aqueixa especie de censura previa sobre 'ls *meetings* ó reunions públicas.

Si no la troba—que no la trobará—haurá de confessar que ha comés un verdader abús de autoritat, y fins, si tant m'apura, diré que una perfecta transgressió constitucional.

¡Y tot pera cubrir la responsabilitat que pugan haver contret unas monjas rancuniosas, que per lo vist de la religió no n'coneixen sino l'nom y las vanas formas, y no l'esperit de caritat, misericordia y respecte á la conciencia agena!

¡Estém ben posats, ab las hermanas de la presó y ab l'*hermano* del Govern civil!...

No es cert que l'general Despujol haja presentat la dimissió. ¡Y qué ha de presentar, sants cristians!

Primer que dimitir ell, s'ensorrará la montanya de Montjuich.

Perque es lo cert que á pesar de lo que diu l'Historia, desde l'fallo del procés del carrer dels Cambis, torna á estar en vigor... el *compromiso de Caspe*.

¡Y si ho sabían, germanets, quin compromís mes tremendo!

En Dato no ha tingut en compte qu'en Milá y Pi per alcalde de Barcelona es curt de talla.

En Dato no ha tingut en compte qu'en Milá y Pi ha sigut fins ara conceller de la Companyia de Alicante.

En Dato no ha tingut en compte que l'Ajuntament de Barcelona, té entaulada una qüestió judicial contra la citada Companyia.

En Dato no ha tingut en compte, que legal y moralment es aquest un cas de verdadera incompatibilitat.

Vels'hi aquí una serie de *datos* en demostració de que l'govern de n'Silvela ha entrat resoltament pel camí de la regeneració... del sentit jurídic... y del turro d'Alicant.

Los obrers ocupats en la carga y descarga del moll están indignats perque per donarlos feyna se 'ls exigeix la presentació de la cédula... ¡y de la fé de bautisme!

Ja no falta sino que 'ls hi demanin també el butlletí de haver complert ab la parroquia.

¡A quin temps hem arribat, malviatje l'mon dolent dels Pares Jesuítas!...

A horas d'ara, en Gaset del *Imparcial* encare no ha sigut nomenat ministre, y aixó que la cartera per la que tant suspira se la té molt ben guanyada.

Ell va ser, en efecte, qui en plenas Cortes sagastinas va llegir lo manifest de n'Polavieja, á pesar de lo qual ell va ser també qui després, desde l'*Imparcial*, va contribuir en primer terme á fer la trabeta al general cristiá.

Lo qual vol dir qu'en Gaset serveix per tot... pero principalment per contorsionista.

En Silvela demostrará que no entén el negoci si no s'apressura á contractarlo per donar amenitat á las funciones que 's preparan en lo Circo parlamentari.

Atenent á las nostras excitacions, un grupo de operaris blanquers se proposa constituirse en societat cooperativa de producció. Molt ha contribuít á ferlos pendre aquest determini la indicació que 'ls fa en son últim número la ilustrada *Revista cooperativa catalana*, de que si 's montava una blanqueria, aquesta podria sostenirla molt bé ab sols provehir de curtits y en especial de Calcutas á la important sabateria cooperativa mahonesa *Paz y Trabajo*, la qual adquiriria la primera materia de la teneria obrera ab preferencia á la de qualsevol altre particular.—Molt celebrarem que 'ls operaris blanquers portin endavant son emancipador projecte.

Un núcleo de republicans de Sant Feliu de Guixols acaba de publicar una patriótica allocució, excitant á tots los que professan els ideals de la República á prestar lo seu concurs á la constitució de un *Ateneo popular*, que serveixi per instruhir al poble y al mateix temps per estrenger mes y mes los llassos que deuen unir á tots los correligionaris, desde 'ls de l'extrema dreta fins als partidaris de una República social, redentora del proletariat. La necessitat de batre al enemic comú imposa aquest deber, que no duptém trobará fàcil compliment en aquella comarca ampurdanesa, baluart inexpugnable de la causa republicana.

CONVIT ALS COLABORADORS

Tenint ja molt adelantats los traballs pera la publicació del *Almanach de LA CAMPANA DE GRACIA*, invitém á nostras estimats colaboradores als quals no ho haguém fet personalment, á enviarnos algún treball, donantlos de temps fins á últims del corrent mes. Coneixent com coneixen prou l'indole de la publicació, no 'ls hem de dir lo género que preferim. Molta sal, molt pebre, molta intenció, sempre al servey del progrés y en contra de la reacció malehida. Creyém que no hi ha necessitat de dir res mes pera quedar entesos.

L'ULTIMA CATÁSTROFE

OBRA Espanya! No n'teniam prou ab la pérdua de Cuba y Puerto-Rico, l'enfanzament de las Filipinas, la ruina de l'Hisenda y la tornada de n'López Domínguez á la vida pública, que ara, per acabarho d'adobar, vé l'*Guerrita* y ¡zist!... se talla la *coleta*.

Es á dir, se la talla... Aquesta es la part mes horrorosa del torment ab que l'*diestro* cordobés vé á afligirnos. Uns asseguran que ja se l'ha tallada, altres afirman qu'encare se l'ha de tallar, altres juran que ara se la está tallant... Si encare s'hi es á temps, perque l'trance no fosta amarch, ¿no podria l'*Guerrita*, com va fer aquell inglés ab el gos, tallarse la *coleta* de mica en mica, un tros avuy, un altre tros demá, un altre d'aquí á tres senmanas?...

A Madrid, sobre tot, están consternats. En Silvela ben clar vá dirho aquest dia á n'en Villaverde:

—Mentres aixó del *Guerrita* no estigui aclarit, no vingui pas á parlar-me de presupostos ni d'empréstitos

Y més clar encare li va respondre l'ministre d'Hisenda:

—Veji si tinch ganas de prrlarn'hi, que venia á veure si m'dona permís per anar á Córdoba á averiguar personalment lo que hi ha de cert, perque jo aixis, li confesso, no puch viure.

En las oficinas públicas, ahont habitualment jamay s'hi fa res, ara encare s'hi fa menos.

—¿Cóm está aixó?—pregunta l'interessat en un expedient.

—¿Aixó del *Guerrita*? Corran malas impresions.

—Parlo del meu assumpto.

—¡Ah! No estém per aixó ara. Torni d'aquí á quinze dias.

—Pero si quinze dias enrera vaig venir y ja va dir-me lo mateix...

—Es que llavoras... havian ferit al *Bombita* y també estavam molt atrafegats.—

La premsa, la gran premsa, *eco imparcial de la opinión*,

casi casi s'ha olvidat de Barcelona y del *separatisme*, y no pensa ab res més que ab el *tremendo drama* de Córdoba.

¿Se l'ha tallada? ¿No se l'ha tallada? ¿Va de veras la cosa? ¿Es potser tot plegat una *loma infame*, inventada per algún enemic de las glorias patrias?

Mentres se determinan á enviar á la capital andalusa redactors especials que s'encarreguin de posar en clar aquest pavorós problema, 'ls diaris no deixan descansar un moment l'aparato telefónich.

—Córdoba...

—¿Qué hi ha?—respón el corresponsal.

—¿Qué se sab?

—Res. La casa del *Guerrita* está rodejada per una multitud inmensa, desitjosa de sapiguer si tenim quá ó no n'tenim.

—¿Y las autoritats?

—En sessió permanent. Ara 's diu que l'arcalde y l'governador civil s'encaminan al domicili del *diestro* per obligarli á ensenyar el clatell y poguer treure al poble de duptes.

—¿Y la tropa?

—Sobre las armas.—

Al cap d'un rato.

—Córdoba.

—Digui.

—¿Quin resultat ha donat la visita del arcalde y l'governador?

—Cap. Al arribar á la porta de cal *Guerrita* han comensat que si á mi m'toca entrar primer, que si primer me toca á mí, que si jo soch més, que si tú ets menos; s'ha originat una qüestió d'etiqueta, y han acabat per tornarsen renyits, deixantnos ab la mateixa ansietat respecte á la quá del célebre espasa.—

Tot está pendent de lo que diguin á Córdoba. La suspensió de las garantías constitucionals á Catalunya, la revisió del procés de Montjuich, la crisis ministerial, las probas del *Pelajo*, l'confabulació Silvela-Weyler-Tetuan, la fortificació de las costas, las negociacions pera alcanzar la llibertat dels presoners del Aguinaldo, la reforma de las calsas de la caballeria... res se resoldrá fins que de la ciutat del califa se sapija definitivament una cosa ó altra.

¡Moment solemne, l'actual!... ¿Se l'ha tallada? ¿No se l'ha tallada? ¿Se la tallará?

Si lo de la tallada es un infundi... ¡quin ah de satisfacció deuré llensar la Espanya taurófila, *corniabierta y perniquebrada* ó no sé cóm se diu!

Pero si, al contrari, la terrible noticia es certa ¿qué farà l'pais? ¿qué dirá l'govern?

Ah!... No: lo qu'es aquest, ja cal qu'en aquest cas imiti desseguida l'alt exemple que á Córdoba li donan.

Si l'gran *Guerrita* se la talla ¿per qué no se l'han de tallar també los *Sabatés*, els *Patatas* y 'ls *Posturitas* de la política.

FANTÁSTICH.

CONTRADANSA TELEGRÁFICA

(ENTRE BARCELONA Y MADRID)

Gobernador á Ministre.

—Al fi s'ha passat l'empaig. Robert m'acaba de dir qu'está prompte á dimitir. Espero instruccions. ¿Qué faig?

Ministre á Gobernador.

—Per Deu, no sigui xambó y atengui bé al séu paper. ¿Pregunta lo que ha de fer? ¡Acceptar la dimissió! L'arreplega incontinent, l'agafa fort, la copia y desseguit me la envia, ¡zás! telegráficamente.

Gobernador á Minis're.

—Instruccions executadas: doctor Robert despatxat, el públich alborotat y las botigas tancadas. Comers com més va més fiero, resolt á no dar dinés: al meu costat no tinch més que 'ls civils y l'*Noticiero*. No temo complicacions perque hi pres midas certeras; pero de todas maneras ¿qué faig? Espero instruccions.

Ministre á Gobernador.

—No s'alarmi. De moment, per halagá á la ciutat, enviaré un parte ensucrat al arcalde dimitent.

Ministre á Doctor Robert.

—Sé que surt ab las mans netas y qu'es molt bona persona. Recados á Barcelona y abur: salut y pesetas.

Doctor Robert á Ministre

... .. all!

Ministre á Gobernador.

—Ara aném á lo que importa. La vara ¿á qui s'ha de dá? Aquesta crech que será la dificultat més forta. Visiti als homes de cor, ensumi, busqui, sondeji, preguntí, escudrinyi... y veji qui vol carregá ab el mort.

Gobernador á Ministre.

—Hi buscat, hi sondejat, hi ensumat per tot arreu,

hi anat á caball y á peu
hi mirat, hi escudrinat...
Ningú ha volgut cecedi
á salvar la situació;
sols puch contá ab un senyó
que li diuhen Milá y Pi.

Ministre á Gobernador.
—¿En Milá y Pi? ¡Un gran subjecte
Prou que 'l conech. ¡Vaya un tio!
Ara li telegrafio;
aixó á n' ell li farà afecte.

Ministre á Milá y Pi.
—Gobern admira 'l civisme
de que acaba de dar mostra.
Conti ab la gratitut nostra,
¡oh mártir del patriotisme!

Milá y Pi á Ministre.
Gracias; pero vosté 'm posa
ab mal de cor. ¿Que vol dí
que sent arcalde d' aquí
pot pasarme alguna cosa?

Telegrafista á Milá y Pi.
—Com si 'l temps ho fés exprés,
plou fa una pila de rato
y s' ha espatllat l' aparato:
no 's pot telegrafiar més.

Y... ré. Allá baix tothom mut,
els minuts y 'ls quarts passant,
y 'l pobre d' aquí pensant:
—¿Vols jugar que ja hi rebut?

C. GUMÀ.

LA GUERRA DEL TRANSVAAL

Comprentent los boers la manya dels inglesos. consistent en entretenir la qüestió ab lo propósit de anar acumulant foras y elements, dirigiren un ultimátum al govern británich, en lo sentit de que si dintre del plasso de 48 horas no retirava las foras que havia anat reunint sobre la frontera, ho considerarian com un *cassus belli*, creyentse autorisats pera rompre las hostilitats.

Desdenyada aquesta pretensió la guerra ha comensat. Los boers y 'ls seus aliats els orangistas han invadit resoltament el Nathal, colonia inglesa, portant á terme algunas operacions afortunadas. La presa de un tren blindat, que s' hagué de rendir ab las tropas y 'ls canons que conduxia; la retirada que s' han vist precisats á empendre la majoria dels destacaments inglesos al igual que 'l general White y 'l asedi y atach de algunas plassas foras que han realisat ab notable decisió, son fets que patentisan que 'ls transvaalesos no dorman, y que per ara portan ventatja sobre 'ls seus enemichs.

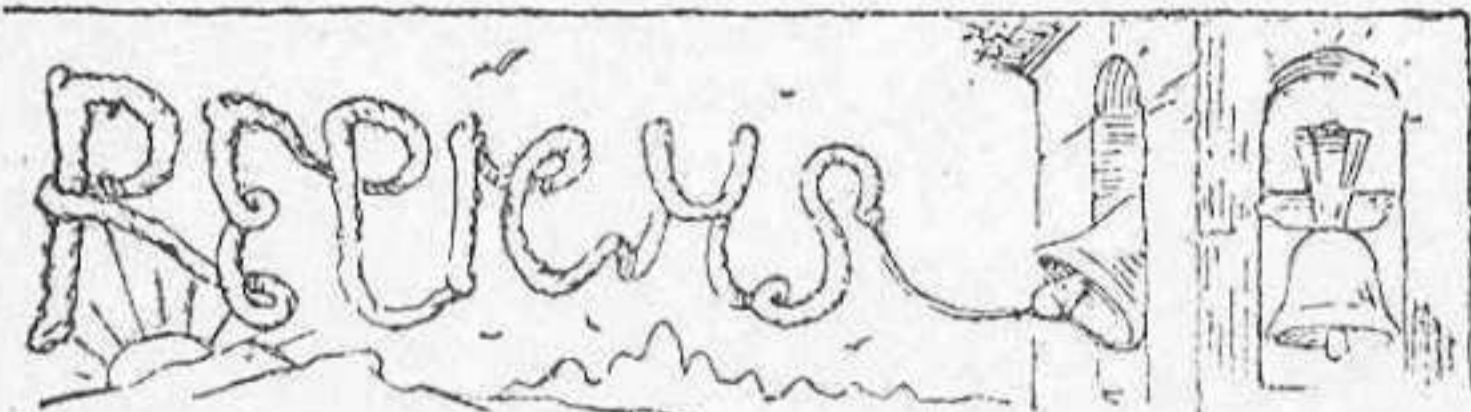
Pero no hi ha que fiar de que hajan sigut ells els que hajan pegat primer, ja que á Inglaterra reina actualment una gran febre de activitat, ab lo ferm propósit de pendre la revenja, tant bon punt aquell govern haja pogut trasladar al teatro de la guerra 'ls formidables elements de que disposa. No obstant, els boers, están resoltos á vendre ben caras las sévas vidas y 'l independéncia del seu país.

Sols apareixent complicacions exteriors que vinguessin á entorpir l' acció de la Gran Bretanya, podrian els boers tenir alguna esperansa de sortir bé y lluhits de l' aventura á que s' han vist arrastrats. ¡Ah, si Russia, amenassés pel cantó de la India y si Alemania obehís al interés que ha de tenir en que la major part de l' Africa no acabi per convertirse en una possessió inglesa!... Los boers en aquest cas podrian respirar. Pero 's diu que tant els russos com els alemanys farán els ulls grossos, convinguts ab Inglaterra y disposats á anar á la part, quan vinga l' hora del repartó.

Aquesta preponderancia de la forsa bruta, aquest afany de confiarho tot al joch de las anglas del mes fort y del menos escrupulos; aquesta burla sangrenta que s' está fent á tot principi de dret y de justicia; aquest sacrifici iniquo de tantas vidas humanas en aras de l' ambició y de la rapinya, tot aixó constituheix una taca negra qu' embrutará 'ls últims fulls de la Historia del sigle XIX, y deixarà en tots los esperits perillosos ferments de malestar y de violencia. ¡Ay del progrés y de la pau si aqueix lley del mes fort que practican els goberns arribés á aplicarse á todas las humanas relaciones de las colectivitats y dels individuos!

De todas maneras sempre 's podria dir que 'l mal exemple havia partit dels alts poders que regeixen á las nacions mes foras y adelantadas, sent aixís que procedint rectament no tenen altra rahó de ser que la de procurar lo benestar als pobles, al amparo de la moral y la justicia.

R.

A qüestió dels gremis barcelonins té desassogat al govern de 'n Silvela 'l qual, verdaderament, no sab com sortirse del embolich.

¡Y ay, mestre, esperis una mica, que aixó no es mes que 'l primé ensaig!

Ja veurá que será bonich, quan tots los contribuyents d' Espanya, sense distinció de regions, demanin paper en l' obra que s' está repre sentant!

Llavoras si que á n' en Silvela, no li quedarà mes recurs que dir lo que 'l personatge del sainete:—«Apara y vámonos.»

L' altre día, en lo moment en que un agent executiu feya una notificació á alguns establiments del carrer del Carme, va sortir un grupo de la Boqueria dedicant-li una pluja de patatas, cévas, pebrots, tomátechs y altrás hortalissas.

A una revenedora qu' era de las més entussiastas, varen preguntarli:

—Pero qué féu, desgraciada?

Y ella respongué:

—Ayay ¿qué no ho véu? Practico aquella obra de misericordia que diu: «Donar menjar al que te fam.»

¡A veure si al cap-d'-avall, per mor' de la tossuderia de 'n Villaverde, s' apujará hasta 'l preu de las hortalissas!

Diálech:

—Pero qu' es aixó de aquests atachs de la premsa de Madrit contra Catalunya?

—Res noy: l' afany del *perro chico*.

—Ara comprench porque *ladran* tant!

Sempre m' ho havia figurat que 'l general Weyler acabaria com el séu nom.

Se diu Valeriano.

Valer-y ANO!

Candidat del govern pel districte del Vendrell: don Julio Burell.

¿Volen saber quí es? Un periodista, que com á escriptor no careix de mérit. Te un estil brillant, matissat... com las alas de una papellona. Y papellona es, considerat políticament; papellona en lo de ficarse per tots los jardins, y clavar la trompa xucladoraen todas las flors... si tenen mel.

Ha sigut republicá, ha sigut demócrata, ha sigut lliberal, ha sigut conservador, y ara exerceix de silvelista.

Tanta lleugeresa tanta versalitat pugnan ab la serie tat catalana. Los electors vendrellenchs no poden elegirlo diputat. Farán millor tractantlo com á papellona: si m' han de creure, li clavan una agulla al clatell y l' envían á un Museo de Historia natural.

Dimecres lo Sr. Milá y Pi va pendre possessió de l' arcaldía de Barcelona, sent obsequiat ab una xiulada capás de aixordar á las estátuas de 'n Fivaller y de don Jaume.

Era inevitable. Y fins un municipal ho deya:

—Este mon es así. Se empieza sent *silvelista*, y se acaba sent *silvado*.

¡Cosas del *Avi Brusí*! Al caure 'l doctor Robert va evocar lo recort del famós corregidor Santa María, fent dels dos un paralelo al objecte de demostrar que en los sentimientos y en la conducta eran enterament iguals.

Ab lo qual tenim molt adelantat, porque á lo menos quedí un bon recort de dos ciutadans que sigueren nombrats de Real Ordre.

L' un: el corregidor *Santa María*.

Y l' altre: l' arcalde *Ora pro nobis*.

¿Y qué 'n farém de 'n Durán y Bas, després de la cayguda de 'n Polavieja, y després de la dimissió del Doctor Robert?

Res: en Durán vol de todas passadas fer honor al séu apellido.

Durant, participi actiu del verb *durar*.

Lo general Polavieja se 'n va á Sevilla.

Vels'hi aquí un home que per ferho tot al revés fins trastoca 'ls refráns.

Aixís d' ell, se dirá: «Quien perdió su silla, se fué á Sevilla.»

Sabut es que 'ls llubarros tenen molta vida.

Tot just el general Azcárraga havia pescat á n' en Weyler, desenganxantlo del am porque pogués disfrutar tranquilament la breva de la presidencia de la Junta consultiva de guerra, que ja se li esquitlla dels dits y torna á tirarse á l' aygua, dihent:

—De lo tractat no hi ha res... Jo vull ser lliure!

**

Lliure podrá ser tan com vulgui; pero es el cas que si s' ha cregut que tornaría á fer ballar á tothom ab la séva actitud equivocada, es á dir nadant sempre entre dugas ayguas, s' equivoca de mitj á mitj.

La ferida que l' am li ha fet á la boca, no se la curará may més. Será sempre una senyal sospitosa. Y quan torni á fer certas insinuacions, certas promesas, tothom li dirá lo mateix:

—Els llubarros... *ab such*.

Mentres en Durán y Bas defensa el concert económic ab Catalunya, en Villaverde ni vol sentirne á parlar.

Y en Silvela, encarregat de la batuta, ja ni menos sab á quin sant encomenarse.

¡Es molta torpesa la de aquest home, que ni endavina una nota, ni sab marcar el compás!

Ja veurán com al cap d' avall aixó del concert se li convertirá, com tot, en lo gran *desconcert* del sigle!

Estava tan trasmudat, al introduhirse dimecres á la Casa Gran, que un espectador va exclamar:

—Mireu, ja ni sembla que 's diga Milá y Pi.

—¿Y donchs cóm?

—Milá y *Pi-pl*.

Al nou arcalde de Barcelona, la premsa independent el tracta de tal manera, que no li deixa ós sancer.

Després de tot molt bé que li está: ó sino quí li feya acceptar la vara?

¿Qué no ho sabia que després de la sort de *varas* ve la sort de *banderillas*?

XARADA

Tres total al seu xicot
qu' es un noy molt *hu-segona*,
á buscar *hu* 'l feu anar
á casa tres *Mariona*.

Mes quan lo noy ja tornava
ab lo *hu* dessota 'l bras,
badant, va topá ab un arbre,
que per poch s' aixafa 'l nas.

UN LAMPISTA.

ANAGRAMA

Tantas total porta 'n Roig
lo noy gran de ca 'n Pasqual,
que tan sols per ferne goig
ja total un dineral.

P. SALOM MORERA.

TRENCA-CLOSCAS

LOLA SERAJOLA Y TIÓ
ARENYS DE MAR

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo títul de dugas aplaudidas comedias de 'n Pitarra.

FRAY GRANOTA.

GEROGLIFICH

12 12
N I
F A N
I

A

UN XINXONET.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Amadeo D., A. Meseguer, Altre, J. Vergés Corbella, Ferrán Canellas, Pep Squilat, J. Nhayach, R. Homedes Mundo, Salvador Roig, J. Ll. Jové, E. Oller, Un Relotjer, Un Xinxonet, Pallet, Un Ll. Cofias, Miquel Argemi, E. Zola y B., y E. G. M. Barbé Vilafranquí:—Lo qu' envian aquesta *semana* no fa per casa.

Ciutadans F. Serra, J. Asleib, Castelltersol, Ll. Bonnin, J. Moret de Gracia, P. Salom Morera, Sisket D. Paila, Tap de suro vilafranquí, M. dels Ratoles, Un Saragatero, Pau Mils y A. de Bona-fé:—*Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta semana*.

Ciudadá Boerhemi XV: Per l' almanach de la *Esquilla* ha fet tart, y pel de la *CAMPANA* preferim traballs que tingan mes intencio.—*Joseph Novi*: Está bé: ho aprofitarém.—*J. Durbán*: L' admissió de traballs per l' Almanach está ja tancada.—*J. Soler E.*: Enterats: anirém á veur'ho.—*Un noy que fa bons versos*: La composició está bé; voldriam conèixer la seva firma.—*R. Penitnal Barbé*: Versos que corren bé, pero buits de ideas y ab no pocas incongruencias.—*P. Font Nifla*: Lo de aquesta semana no va: lo de las anteriors mirarém d' insertarho.—*Anton del Singlot*: En la remesa última hi ha molt de aprofitable.—*Un de l' Ateneo Graciense*: No recordém haverho rebut.—*Angel Montanya*: Procurarém tenir present lo seu recort.—*Nemesi Gili*: Aprofitarém los epigramas.—*Chelin*: No 'ns fa 'l pes.—*J. Fochs R.*: Com tampoch l' article de vosté.—*J. Baucells P.*: Li agraheim l' envió de las composicions.—*P. P. T.*: Aquesta ja 'ns va millor: gracias.—*Marti J. Vidal*: No fan per casa.—*Salvador Bonavia*: Alló del mon, es tan groller!...—*Un subscriptor y veranejant* (Port de la Selva): Com a diversió local, la cosa va bé, pero no la considerém propia per un periodich.—*Un de Sant Gervasi*: Los versos son fluixos.—*Gafarró*: La semana passada varem rebre lo sonet rectificat; y en la present la composició que queda acceptada.—*Saldoni Ximus*: Lo sonet se ressent de massa rípiós.—*Sanch de Cargol*: La composició que 'ns envia per duplicat es fluixa.—*Pere Grau Barrau*: La de vosté va bé.—*Domingo Solé*: Idem la seva.—*Pep Llauné*: Molt bé y gracias.—*F. Carreras P.*: Id. id.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

MADRID Y LAS PROVINCIAS

CATALUNYA te la paraula:—«Veurá, senyora: si no muda de vida, si no treballa, si no economisa, si no fá lo que fém nosaltras, s' ha acabat el bróquil.»